

der til Medføttelse af Taxten for indenbys Forsendelser, faa er det, fordi det vilde paaføre Postvæsenet et ikke ubetydeligt Tab. Nu er det vel min Mening, at et Statsanliggende som Postvæsenet ikke skal være anlagt paa at bringe nogen synderlig Indtægt, men paa den anden Side finder jeg ogsaa, at de, der i Særdeleshed og fornemmelig have Nytte af Postvæsenet, ogsaa maa finde sig i at bære en væsentlig Del af de Udgifter, som medgaa til dets Besørgelse, og at der er Grændser for, hvad man kan lægge over paa Staten til Besvæmelighed for det Publikum, som i Særdeleshed bruger denne Statsinstitution, idet der nemlig, som bekendt, er en stor Del af Statsborgerne, der ikke har nogen overordentlig stor Nytte deraf. Jeg finder det derfor billigt, at Staten vel ikke gjør noget lukrativt Foretagende af Postvæsenet, men at paa den anden Side Postvæsenets Taxter nogenlunde indrettes saaledes, at de, der ikke have nogen væsentlig eller umiddelbar Gavn af denne Institution, ikke gennem de almindelige Statter bebyrdes med Udgifterne dertil, men at de, der have direkte Nytte af Institutionen, bære en væsentlig Del af de Udgifter, der maa flyde af, at Institutionen giver Understud.

Schleael: Jeg havde ganske vist forstaaet § 4 paa samme Maade som tidligere ærede Talere, men efter de Oplysninger, som den høitærede Indenrigsminister er fremkommen med, kan jeg nu ikke Andet end finde det tilfredsstillende, at man ikke har tænkt paa at gaa den Vej, som det faae ud til, at man vilde gaa. Som Ministeren antydede, bliver det vistnok nødvendigt at gjøre en lille Tilføining til Paragrafen for at gjøre det klart, at Paragrafen ikke rammer den nuværende Institution. Ligeledes vilde det forekomme mig ret heldigt, hvis den ærede Minister engang vilde tænke paa at faae denne Institution afløst; men saalænge den bestaar, gjælder det at komme til en taalelig Overenskomst med den. Det synes mig derfor at ville være nok saa hensigtsmæssigt, da vi ere enige om, at de gule Brevkasser maa vedblive at være, og jeg ikke tror, at Postvæsenet har Ret til at paalægge det vedkommende Selskab, at det skal lade udbringe de Breve, som skulle besørges af Postvæsenet, men som af en Feiltagelse ere komne i Selskabets Kasser — at der da træffes en Overenskomst med Selskabet. Derimod vil jeg ikke gaa saa vidt, som den første ærede Taler mente, at man skulde gaa, saaledes at Postvæsenet skulde have samme Forpligtelse til at bringe de Breve, der af en Feiltagelse faldes i dets Kasser, til den anden Institu-

tion, thi saa vilde Resultatet blot blive, at i det Mindste visse Følk ikke brød sig om, i hvilken Kasse de smed deres Breve, og derfor blot vilde smide dem i den nærmeste Kasse og saa overlade Postvæsenet at besørg dem. Den Slags Følk har jeg i det Hele ikke saa stor Interesse for eller Medlidenshed med. Der gives jo Følk, der i det Hele ere ligegyldige og sjuskede i Besørgelsen af deres Ting, og de faae selv at bære det Tab, der flyder af deres Ligegyldighed; men der er ingen Grund til, at derfor andre Følk, som ere mere omhyggelige og paapasselige, ikke skulde kunne benytte de Institutioner, som engang findes, og som ere til Gavn for dem. Jeg skulde imidlertid ikke have bedet om Ordet for disse saa Bemærkninger's Skyld, naar jeg ikke tillige havde villet gjøre en lille Bemærkning til § 3, der for mig stiller sig som noget uklar, maaste har jeg misforstaaet den. Der staar nemlig i § 3, 5te Stykke: „En Gjenstand er i Postvæsenets Værg fra dens Modtagelse af Postvæsenet, indtil den rigtig er afleveret efter Adressen eller, saafremt Adressetstedet ligger udenfor dansk Postomraade, indtil den er afgiven til Viderebefordring til vedkommende fremmede Postvæsen.“ Denne Definition har Hensyn til de Bestemmelser, der gives i Begyndelsen af § 3, hvor der tales om den Erstatning, som Postvæsenet er pligtigt at give. Det hedder saaledes i første Stykke af Paragrafen: „Er et anbefalet Brev bortkommet, medens det var i Postvæsenets Værg, godtgjøres der Afsenderen et Beløb af 20 R.“, og i andet Stykke: „Er et Pengebrev bortkommet eller en Del af dets Indhold gaet tabt, medens det var i Postvæsenets Værg, erstatter Postvæsenet Afsenderen i første Tilfælde den paa Forsendelsen angivne Værdi, i sidste Tilfælde det Beløb, som maatte mangle i den angivne Værdi.“ Jeg forstaaer den Bestemmelse, som jeg først oplæste, saaledes, at naar jeg sender et anbefalet Brev eller et Pengebrev til Udlandet og det bortkommer i Udlandet, saa er Postvæsenet ikke ansvarligt derfor, thi saafremt Adressetstedet ligger udenfor dansk Postomraade, er Brevet ikke i Postvæsenets Værg, naar det er afgivet til det fremmede Postvæsen. For det forespørgende Publikum er det naturligvis i høi Grad af Interesse, at der er Noget, som det praktisk kan holde sig til, og det har ingen Anden at holde sig til end det danske Postvæsen; thi det er aldeles urimeligt at tro, at man, naar det ikke dreier sig om overordentlig store Summer, kunde gaa til Udlandet for at søge Erstatning. Det vilde ogsaa fore-